

ליבו. הסרט המבוסס בידו ג'ין קלי וסטנלי דונן, מתאר את הרפתקאותיהם של שלושה מלחים בחופשה של 24 שעה בניו-יורק, הסרט מתחיל בתמונת נמל נחמדה ועדינה: סואר צועד על המזח, מתמתח ופוצח בשיר.

עם רדת המלחים מן הסיפון הם רוקדים בלט עליו בשם „ניו-יורק“. קטע זה צולם לא באולפן אלא בנמל וברחובות הכרך. עריכתו היא מצוינת. אין כל נסיון להיות נאמנים להיגיון; המלחים מנתרים תוך כדי ריקוד במקום אחד בעיר הגדולה למקום אחר תוך חצולם אחד.

העלילה פשוטה ביותר: כל מלח מוצא לעצמו נערה.

אחד מהם, פראנק סינאטרה נדרף על ידי נהגת-מונית בעלת מרץ (בטי גארט), אחר (ג'ין קלי) מתאהב בנערה עניה (זורה אלן), והשלישי (ג'ול מנשין) מוצא חן בעיני סטודנטית רצינית (אן מילר) שהוא פוגשה במוזיאון למדעי הטבע.

סיפור מעשה פשוט ביותר, אולם העלילות של השחקנים הראשיים, הי ריקודים המבוצעים באמנות רבה, הי שיח שאינו נעדר פקחות, והבימוי מהיר הקצב ממלאים את הסרט ענין.

„בעיר“ הוא סרט מוסיקלי מיוחד במינו: אין בו אף מספר אחד חלש, אף מספר שאינו נובע בטבעיות מוחלטת מן העלילה.

כמו כן נעים לראות כאן הבלטה יתרה של כוכב זה או אחר. אף על פי שקלי הוא גם הבמאי הוא אינו עושה כל נסיון להבלית את עצמו. ששת השחקנים משחקים כלהקה שוות זכויות.

את המוסיקה כתב ליאונרד ברנשייטין.

שיעמום ונשיקות

„מדם בובארי“ הוא בלי ספק, ספרו הטוב ביותר של גוסטב פלובר, הצרפתי הגדול בן המאה התשע-עשרה. פלובר כתב מספר קטן ביותר של יצירות, קלאסיות כולן, ואם „בובארי“ נחשבת לטובה שבהן, הרי שלפנינו אחד הספרים החשובים ביותר שבכל הזמנים.

בשעתו עורר הרומאן הפסיכולוגי על אורות אשת רופא כפרי הנואפת מתוך שעמום רעש גדול בצרפת, והי סופר נתבע לדין על ידי הצנזורה. כאשר החליטה הוליבוד להגיש ל-עולם התרבותי עיבוד קולנועי של הספר, לא קיווה איש שיהיה זה מוצר אמנותי של ממש אם כי — ואולי בגלל — גיימס מייסון הוזמן לשחק בו לצדה של גניפר ג'ונס. מייסון סרב לעצב את דמותו של דוקטור בובארי או את אחד המאהבים של המאדאם בסרט. יחד עם זאת הכי כים להשתתף בו. אבסורד, לא כן? אולם כאן נתגלתה הגאונות ההר-ליבודית בכל גדולתה. מייסון ישחק את מחבר הספר, גוסטב פלובר בכבודו ובעצמו!

ואכן, אנו רואים בסרט את מייסון פלובר כשהוא יושב בבית המשפט ומנתח את גיבורת הרומאן שלו באוני השופטים המסכנים והקהל המסכן שבעתים.

ואשר לסרט עצמו, הרי הוא נותן הזדמנות לגניפר ג'ונס להתנשק עם מאהבים רבים לפני תפאורה של זיוף. הרומאן הריאליסטי הפך כאן לסיפור רומנטי חסר טעם. אל תחפשו בסרט הזה עמקות פסיכולוגית ואף לא שעשוע.

בצד המלאכותיות והשעמום של „מאדאם בובארי“, העיבוד הקול-נועי של ספרו הקטן של ג'ון סטיינבק „הפנינה“ הוא כמעט יצירת מופת.

בעלילתו של סטיינבק, והסרט המבוסס עליה מוצלח יותר.

שולם פנינים מקסיקאי מוצא על קרקע הים פנינת ענק. הוא מקרה, בכסף שיקבל בעבורה, להקנות לתינוקי את ההשכלה שהוא עצמו כה מרגיש בחסרונה. ברם, הפנינה מביאה לו ול-אשתו אסון גדול. זוהי העלילה, המ-צולמת בידו אחד מגדולי צילמי הסרט בעולם, גבריאל פיגוארה. הסרט צולם במקסיקו בשתי מהדורות, ספרדית ו-אנגלית, ואת השניה נראה בקריב.

שקט. מצלמים!

והרי תוצאות משאל שנערך בין ותיקי תעשיית הסרטים בהוליבוד: **שאלה א'**: מהו הסרט הטוב ביותר של חמשים השנה האחרונות? **תשובה**: „חלף עם הרוח“ — 94 קול, „אומה גולדת“ (סרט אילם, הבר-מאי — גריפית) 33 קול ו-שנות חיינו היפות ביותר“ — 14 קול.

שאלה ב': מיהו השחקן הטוב ביותר בחמשים השנה האחרונות? **תשובה**: צ'ארלס צ'אפלין — 56 קול, רונאלד קולמאן ולורנס אוליביה — 28 קול כל אחד, ספנסר טרייסי — 21 קול.

שאלה ג': מי היא השחקנית הי-טובה ביותר?

תשובה: גרטה גרבו — 56 קול, אינגריד ברגמן — 35 קול, בטי דייביס ואוליביה דה האבילאנד — 18 קול כל אחת.

שאלה ד': מיהו הבמאי הגדול ביותר?

תשובה: דוד זורק גריפית, ססיל ב. דה מיל, ויליאם וילר.

שאלה ה': מיהו היצור הטוב ביותר?

תשובה: אירבינג תאלברג, דאריל זאנוק וסמואל גולדוויץ. ומשאל קטן שערכנו כאן במערכת הביא את התוצאות הבאות (זכרוננו כולל את הסרט המדובר בלבד): הסרט הטוב ביותר: „מטייה ורדוד“. השחקן הטוב ביותר: צ'ארלס צ'אפ-לין.

השחקנית הטובה ביותר: אינגריד ברגמן.

נאנל אחד הטובי-ההסר-בהוליבוד, ודוקא-משום כך אנו מצ-טערים שהוא נטל על עצמו לכתוב את הסרט „שועל המידבר“, ביוגר-פיה קולנועית על המארשאל רומל.

בסרט אנו רואים את המארשאל הנא-צי, אם לא כאליל וכמה היסטוריונים צבאיים אנגלים, כא-דם חיובי וכגאון צבאי.

אנו מטילים ספק בהשערה שהיה גאון צבאי וגם בהנחה כי היה אדם הגון.

לדברי מר ג'וני-סון — שכתב כמה טסרטים לסרטים סוציאליים חשובים „ענבי הזעם“ — הסרט שלו על רומל יהיה „סטיה מן הקו המקובל של סרטי המלחמה“.

סטיה — לאיזה כיוון?

*

לאחר שרוברטו רוסליני נטש את אנה מניאני, וסובב עם אינגריד ברגמן את „סטרומבולי“, יצאה השחקנית האיטלקית להכין סרט הדומה, בשמו לפחות, ליצירתו של רוסליני. השם: „הר געש“.

שני הסרטים הוצגו בעת ובעונה אחת ברומא. הוואתיקן מהר להכריז חרם על „הר געש“ ואילו „סטרומבולי“ מותר בראייה אף לקאתולים טובים. סרטו של רוסליני, אגב, מאכזב.

לנה טורנר חוות אל הבד לאחר שנעדרה מעולם הסרטים קרוב לשנתיים.

לנה טורנר

„הניאוף סולק כליל...“

היא קיבלה את התפקיד הראשי בסרטו האחרון של ג'ורג' צוקור „חיייה הפרטיים“, לפי רומן של רבקה ווסט.

במקורו היה זה רומאן רציני על אשה נואפת, נושא אהוב בהוליבוד אך הנחשב למסוכן מדי (בגלל הצנ-זורה), אבל לאחר שארבעה סופרים שונים טיפלו ברומאן הפסיכולוגי, יכול הבמאי צוקור להכריז:

„עכשיו סיפור המעשה הוא כה מעורר צחוק עד שהסרט, בכוח הסטיי-רה, יסלק כליל את הניאוף מן העולם“. זוהי, כמובן, הודעה אופטימית מאד בפי אדם הוליבודי...

גניפר ג'ונס וזואי ג'ורדן ב„מאדאם בובארי“...כשלון חרוץ.

ג'ין קלי וזורה אלן...הצלחה מלאה...